

- 2) Artikel 10 i direktiv 2001/83, som ændret ved direktiv 2012/26, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at en ret, som — i en medlemsstat, der er berørt af en decentraliseret markedsføringstilladelsesprocedure — skal behandle en sag anlagt af indehaveren af markedsføringstilladelsen for referencelægemidlet til prøvelse af afgørelsen om markedsføringstilladelse for et generisk lægemiddel i denne medlemsstat, der er truffet af den kompetente myndighed heri, har kompetence til at kontrollere fastlæggelsen af det tidspunkt, hvor referencelægemidlets databeskyttelsesperiode begynder at løbe. Derimod har denne ret ikke kompetence til at prøve, om den oprindelige markedsføringstilladelse for referencelægemidlet, der blev udstedt i en anden medlemsstat, blev meddelt i overensstemmelse med dette direktiv.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 23.1.2017.

Domstolens dom (Femte Afdeling) af 22. marts 2018 — straffesag mod Faiz Rasool (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Amtsgericht Nürtingen — Tyskland)

(Sag C-568/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — betalingstjenester — direktiv 2007/64/EF — artikel 3, litra e) og o) — artikel 4, nr. 3) — bilag — punkt 2 — anvendelsesområde — drift af multifunktionelle terminaler, der muliggør kontanthævnning i hasardspillehaller — sammenhæng i de nationale myndigheders retshåndhævelsespraksis — konfiskation af beløb, der er opnået ved ulovlig aktivitet — Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder — artikel 17)

(2018/C 166/17)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Nürtingen

Part i hovedsagen

Faiz Rasool

procesdeltager: Rasool Entertainment GmbH

Konklusion

Artikel 4, nr. 3), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2002/65/EF, 2005/60/EF og 2006/48/EF og om ophævelse af direktiv 97/5/EF, sammenholdt med punkt 2 i bilaget hertil, skal fortolkes således, at en kontanthævnningstjeneste, som en spillehalsoperatør tilbyder sine kunder via multifunktionelle terminaler, der er opstillet i nævnte haller, ikke udgør en »betalingstjeneste« i dette direktivs forstand, når operatøren ikke foretager nogen transaktion på nævnte kunders betalingskonti, og de aktiviteter, som operatøren i denne forbindelse udfører, begrænser sig til at stille disse terminaler til rådighed og fylde dem op med kontanter.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 23.1.2017.